

Marisa Mejer

BILA
JEDNOM
JEDNA...♦♦♦

Crvena

DRUGA KNJIGA LUNARSKE HRONIKE

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Marissa Meyer

SCARLET

Copyright © 2013 by Marissa Meyer

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mami i tati,
mojim najboljim navijačima*

Prva

KNJIGA

*Nije znala da je vuk opasna životinja
i nije ga se plašila.*

Prvo

POGLAVLJE

SKARLET SE SPUŠTALA KA ULIČICI IZA KRČME RJE KAD JE njen port-ekran zazvonio sa suvozačkog sedišta, a potom se čuo automatizovan glas: „*Primljena poruka za gospođicu Skarlet Benoa iz Odjeljenja za nestale osobe policije u Tuluži.*“

Srce joj je poskočilo kad je u poslednjem trenutku izbegla da desnom stranom broda očeše kameni zid, povukla kočnice i zaustavila se. Ugasila je motor i odmah zgrabila odbačeni port-ekran. Njegovo bledoplavo svetlo odbijalo se od komandi u pilotskoj kabini.

Našli su nešto.

Mora da je tuluska policija našla nešto.

„Prihvati!“, viknula je, gotovo drobeći port među prstima.

Očekivala je da će uspostaviti video-vezu sa detektivom kome je dodeljen bakin slučaj, ali dobila je samo red nesređenog teksta.

28. AVGUST 126. T. E.

U VEZI SA SLUČAJEM POD IDENTIFIKACIONIM BROJEM

AIG00155819,

OVOM PORUKOM OBAVEŠTAVAMO SKARLET BENOA IZ RJEJA, FRANCUSKA, EF, DA JE OD 15.42 28. AVGUSTA 126. SLUČAJ NESTALE OSOBE MIŠEL BENOA IZ RJEJA, FRANCUSKA, EF, OBUSTAVLJEN ZBOG NEDOSTATKA DOKAZA O NASILJU ILI NEKOJ VRSTI PREVARE. PRETPOSTAVKA: OSOBA JE SVOJEVOLJNO OTIŠLA I/ILI IZVRŠILA SAMOUBISTVO. SLUČAJ ZAKLJUČEN.

HVALA ŠTO KORISTITE NAŠE DETEKTIVSKE USLUGE.

Za porukom je sledio video-oglas policije u kome se svi piloti brodova za isporuku podsećaju da budu oprezni i vezani pojasevima dok je motor uključen.

Skarlet je zurila u mali ekran dok se reči nisu pretvorile u bleštavu crno-belu mrlju, a brod kao da je ostao bez tla. Plastična ploča sa zadnjeg dela ekrana zakrckala je koliko ju je snažno stiskala.

„Kreteni“, prosiktala je praznom brodu.

Reči SLUČAJ ZAKLJUČEN nasmejale su joj se u lice.

Glasno je vrisnula i tresnula port o kontrolnu tablu broda, nadajući se da će ga smrskati na komadiće plastike, metala i žice. Posle tri snažna udarca, ekran je samo pomalo ljutito zatrepao. „Kreteni!“ Bacila je port na pod ispred suvozačkog sedišta i zavalila se, provukavši prste kroz kovrdžavu kosu.

Pojas joj se usecao u grudi, najednom je gušeći, pa je otkaçila kopču i otvorila vrata udarcem noge, gotovo ispavši u tminu u uličici. Gušio ju je miris masti i viskija iz krčme dok je gutala vazduh, pokušavajući da razumno potisne bes.

Otići će u policijsku stanicu. Suviše je kasno da ide sada – onda sutra. Rano ujutro. Objasniće im staloženo i logično zašto su njihove pretpostavke pogrešne. Nateraće ih da ponovo otvore slučaj.

Skarlet je prešla ručnim zglobovom preko skenera pored vrata broda i cimnula ih jače nego što ih je hidraulika držala.

Reći će detektivu da mora da nastavi sa potragom. Nateraće ga da je saslušša. Nateraće ga da shvati da baka nije svojevolumjno otišla i da se svakako *nije* ubila.

Pet-šest plastičnih gajbica punih povrća iz bašte bilo je nagurano u zadnji deo broda, ali Skarlet jedva da ih je vide-la. Bila je kilometrima daleko, u Tuluzi, razrađujući tok razgovora u glavi. Smisliće sve moguće razloge, upotrebiće i poslednji gram moći ubeđivanja kojim raspolaže.

Baki se nešto dogodilo. Nešto nije bilo u redu, i ako poli-cija ne nastavi da je traži, Skarlet će otići na sud i postarati se da njihovi nesposobni detektivi svi do jednog ostanu bez dozvole i više nikada ne rade, i...

Uzela je u obe ruke po jedan jarkocrveni paradajz, obr-nula se i zafrljačila ih o kamenu zid. Plodovi paradajza su se rasprslili, a sok i semenke poprskali su gomile smeća koje su čekale da budu odnete u presu.

Prijalo je. Skarlet je dohvatila još jedan, zamišljajući detektivovu sumnjičavost kad bude pokušala da mu obja-sni kako baka *nema* običaj da se tek tako izgubi. Zamišljala je paradajz kako mu se rasprskava posred uobraženog...

Baš kad je smrskala četvrti paradajz, vrata su se otvorila. Skarlet se zaledila, već se mašila za sledeći a vlasnik krčme se naslonio na okvir vrata. Džajlsovo usko lice svetlucalo je dok je gledao gnjecavi narandžasti kaos koji mu je Skarlet napravila na zidu zgrade.

„Nadam se da to nije *moj* paradajz.“

Sklonila je ruku sa sanduka i obrisala je o farmerke uma-zane zemljom. Osećala je kako joj sa lica izbija vrelna, a srce joj je nepravilno lupalo.

Džajls je obrisao znoj sa gotovo ćelave glave i namrštio se, što mu je bio uobičajen izraz lica. „Pa?“

„Nije bio vaš“, promrmljala je. Što je bilo tačno – tehnički je bio njen dok joj on ne plati za njega.

Progundao je: „Onda ću da skinem samo tri univa zato što ću morati da očistim nered. A sad, ako si završila sa vežbanjem gađanja, možda bi se udostojila da deo toga uneseš ovamo. Dva dana služim sparušenu zelenu salatu.“

Vratio se u restoran, ostavivši vrata otvorena. Uličicu preplaviše zveket posuđa i smeh, čudno obični.

Skarletin svet se rušio oko nje, a to niko nije primećivao. Baka joj je nestala, a nikoga nije bilo briga.

Okrenula se ka vratima broda i uhvatila je ivice gajbice sa paradajzom, čekajući da srce prestane da joj udara u grudnom košu. Misli su joj i dalje bile bombardovane rečima iz poruke, ali počele su da se bistre. Prvi nalet agresije ostao je da trune sa zdrobljenim paradajzom.

Kada je mogla da udahne a da joj se pluća ne zgrče, stavila je gajbicu preko žučkastosmeđeg krompira i izvadila sve iz broda.

Pomoćni kuvari nisu primećivali Skarlet dok je izbegavala njihove tiganje za prženje na putu do hladne ostave. Gurnula je gajbice na police obeležene markerom, precrtane pa ponovo obeležene desetak puta tokom godina.

„*Bonjour*, Skarling!“

Skarlet se okrenula, sklonivši kosu sa znojavog vrata.

Na vratima je stajala Emili, sva ozarena, a ucakljene oči govore su da krije neku tajnu, ali uzmakla je videvši izraz na Skarletinom licu. „Šta...“

„Ne želim da pričam o tome.“ Provukavši se pored konobarice, krenula je nazad u kuhinju, ali je Emili prezrivo otkrknula, kaskajući za njom.

„Onda nemoj da pričaš. Samo mi je drago što si ovde“, rekla je uhvativši Skarlet za lakat dok su ponovo izlazile na uličicu. „Zato što se vratio.“ I pored anđeoskih plavih uvo-jaka koji su uokvirivali Emilino lice, kez joj je ukazivao na još kako vragolaste misli.

Skarlet se otrgla, dohvatila gajbicu s paškanatom i rotkvicama i dodala je konobarici. Nije odgovorila jer nije mogla da brine o tome ko je *on* i zašto je važno da se vratio. „Sjajno“, rekla je tovareći korpu sa šuškvim crnim lukom.

„Ne sećaš se, a? Ma hajde, Skar, ulični borac o kome sam ti pričala pre neki..., oh, možda je to bila Sofija.“

„*Ulični borac?*“ Skarlet je zažmurila kad je čelo počelo da joj damara od glavobolje. „*Stvarno, Emili?*“

„Nemoj da si takva. Sladak je! I dolazio je ovde gotovo svakog dana ove nedelje i stalno sedi u mom delu, što definitivno nešto znači, zar ne?“ Pošto Skarlet nije ništa rekla, konobarica je spustila gajbicu i izvadila pakovanje žvaka iz džepa na kecelji. „Uvek je baš tih, ne kao Roland i njegovo društvo. Mislim da je stidljiv... i usamljen.“ Ubacila je žvaku u usta i ponudila jednu Skarlet.

„Ulični borac koji deluje stidljivo?“ Skarlet je odmahнула rukom na ponudenu žvaku. „Čuješ li ti sebe?“

„Moraš da ga vidiš da bi shvatila. Ima te oči koje jednostavno...“ Emili je zamlatarala prstima kao da se hladi, glumeći toplotni udar.

„Emili!“ Na vratima se ponovo pojavio Džajls. „Prestani da laprdaš i ulazi ovamo.“ Prostrelio je Skarlet pogledom, nemo je upozorivši da će joj skinuti još univa od plate ako ne prestane da mu ometa radnike, a onda se, ne sačekavši odgovor, vratio unutra. Emili se isplazila za njim.

Naslonivši gajbicu crnog luka na kuk, Skarlet je zatvorila okno i provukla se pored konobarice. „Je li *on* za stolom četiri?“

„Ne, *on* je za devetkom“, progundala je Emili zahvativši nešto krtolastog povrća. Dok su se vraćale kroz kuhinju punu pare, Emili je uzdahnula: „Baš sam luda! Cele nedelje hoću da ti pošaljem poruku i pitam za tvoju baku. Ima li novosti?“

Skarlet je stisla zube, a reči iz poruke zujale su joj poput stršljenova u glavi. *Slučaj zaključen.*

„Nema novosti“, rekla je a onda pustila da im razgovor zamre u haosu dovikivanja kuvara preko pulta.

Isprativši je do ostave, Emili je spustila teret. Skarlet se uposlila oko razmeštanja korpi pre nego što je konobarica mogla da kaže nešto optimistično. Emili je pokušala sa neizbežnim: „Pokušaj da ne brineš, Skar. Vратиće se ona“, a onda se povukla u krčmu.

Skarlet je zbolela vilica od škrgutanja zubima. Svi su o bakinom nestanku pričali kao da je ova mačka lualica koja će dolunjati kući kad gladni. *Ne brini. Vратиće se.*

Ali nje nema već više od dve nedelje. Jednostavno je nestala ne poslavši poruku, bez pozdrava, bez ikakvog upozorenja. Propustila je čak i Skarletin osamnaesti rođendan, mada je nedelju dana ranije kupila sve sastojke za Skarletinu omiljenu limun tortu.

Niko od radnika na imanju nije video kad je otišla. Nije dan od radnika-androida nije zabeležio ništa sumnjivo. Ostavila je svoj port-ekran, mada u njegovim sačuvanim porukama, kalendaru i istoriji pretrage nije bilo nikakvog traga. Bilo je dovoljno sumnjivo što je otišla bez njega. Niko nigde nije išao bez svog porta.

Ali to nije bilo ono najgore. Ne ostavljeni port-ekran i nenapravljena torta.

Skarlet je našla i bakin identifikacioni čip.

Njen identifikacioni čip. Umotan u gazu umazanu njenom krvlju, ostavljen poput paketića na kuhinjskom pultu.

Detektiv je rekao da ljudi to urade kad pobegnu i ne žele da budu nađeni – izvuku svoj identifikacioni čip. Rekao je to kao da je upravo rešio misteriju, ali Skarlet je pretpostavila da i većina otmičara verovatno zna taj trik.

Drugo

POGLAVLJE

SKARLET JE UGLEDALA DŽAJLSA IZA PLOTNE KAKO SIPA

bešamel sos preko sendviča sa šunkom. Obišla je sa druge strane, prodravši se da mu privuče pažnju, na šta se on naljutio.

„Gotova sam“, rekla je, uzvrativši mu mrštenjem. „Dođi da potpišeš prijem.“

Džajls je natrpao gomilu krompirića pored sendviča i gurnuo joj tanjir preko čeličnog pulta. „Ondesi ovo u prvi separe, a ja ću to srediti dok se vratiš.“

Skarlet se nakostrešila. „Ne radim za tebe, Džajlse!“

„Budi srećna što te ne šaljem napolje na ulicu sa ribaćom četkom.“ Okrenuo joj je leđa, a bela košulja mu je bila žuta od višegodišnjeg znoja.

Skarletini prsti su se trzali dok je zamišljala kako ga pogađa sendvičem u potiljak, da vidi je li bolje od gađanja paradajzom, ali pred očima joj se odmah pojavilo strogo bakino lice. Kako bi se samo razočarala kada bi se vratila kući i otkrila da je Skarlet u naletu besa izgubila jednu od njihovih najvernijih mušterija.

Zgrabivši tanjir, Skarlet je izjurila iz kuhinje, a čim su se vrata kuhinje zatvorila za njom, umalo je nije oborio jedan konobar. Krčma *Rje* nije bila fino mesto – podovi su bili lepljivi, nameštaj se sastojao od rasparenih jeftinih stolova i stolica, a u vazduhu se osećao miris masti. Ali u gradu u kome su piće i tračarenje bili omiljena razbibriga, uvek je bila puna, naročito nedeljom, kada su lokalni poljoprivrednici tokom puna dvadeset četiri sata zaboravljali na svoje useve.

Dok je čekala da se raščisti put kroz gužvu, Skarletinu pažnju privukli su mrežni ekrani iza šanka. Sva tri su prenosila istu vest koja je od prethodne noći preplavila mrežu. Svi su pričali o godišnjem balu Istočnog Komonvelta, na kome je lunarska kraljica bila počasna gošća i gde se među goste uvukla jedna kiborg-devojka, raznela nekoliko lusterata i pokušala da ubije ugošćenu kraljicu... ili je možda pokušavala da ubije tek krunisanog cara. Izgleda da je svako imao drugačiju teoriju. U zamrznutom kadru na ekranima video se krupni plan devojke zamazanog lica i sa pramenovima mokre kose koji su ispali iz neurednog konjskog repa. Nije bilo jasno kako je uopšte puštena na carski bal.

„Trebalo je da joj prekrate muke kad je pala niz one stepenice“, rekao je Roland, redovni gost krčme, nalik nekome ko se od podneva nije odvajao od šanka. Uperio je prst u ekran i pretvarao se kao da puca iz pištolja. „Ja bih joj odmah prosvirao mozak. I vala, neka.“

Kad se među najbližim gostima proneo žamor odobranja, Skarlet je zgađeno prevrnula očima i progurala se do prvog separea.

Odmah je prepoznala Emilinog zgodnog uličnog borca, delom zbog niza ožiljaka i modrica na njegovoj maslinastoj koži, ali više zato što je on bio jedini stranac u krčmi. Bio je raščupaniji nego što je očekivala iz Emiline ushićene priče,

sa kosom koja je u neurednim pramenovima štrčala na sve strane i svežom modricom koja mu je oticala oko oka. Ispod stola, obe noge su mu cupkale poput igračke na navijanje.

Pred njim su već stajala tri tanjira na kojima nije bilo ništa osim kapljica masti, komadića salate sa jajima i netaknutih kriški paradajza i zelene salate.

Nije bila svesna da zuri u njega dok mu se pogled nije pomerio i susreo s njenim. Oči su mu bile neprirodno zelene, poput kiselog grožđa još na vreži. Skarlet je čvrsto uhvatila tanjir, najednom shvativši zašto je Emili toliko opčinjena. *Ima te oči...*

Proguravši se kroz gomilu, spustila je tanjir na sto. „Naručili ste sendvič sa šunkom i sirom?“

„Hvala.“ Njegov glas ju je trgao, ne zato što je bio glasan ili grub, kao što je očekivala, već zato što je bio tih i neodlučan.

Možda je Emili u pravu. Možda je stvarno stidljiv.

„Sigurni ste da nećete da vam jednostavno donesemo celo prase?“, pitala je, naređavši tri prazna tanjira jedan na drugi. „Poštedelo bi poslužitelje jurnjave tamo-ovamo od kuhinje.“

Oči mu se razrogačiše i Skarlet je na trenutak očekivala da će je pitati postoji li i ta mogućnost, ali onda je spustio pogled na sendvič. „Dobra vam je hrana ovde.“

Suzdržala se da se prezrivo ne nasmeje. „Dobra hrana“ i „krčma Rje“ bila su dva izraza koja obično nije povezivala jedan s drugim. „Mora da vam od borbe baš poraste apetit.“

Nije odgovorio. Igrao se slamčicom u piću i Skarlet je primetila kako sto počinje da se trese od cupkanja njegovih nogu.

„Pa. Uživajte“, rekla je pokupivši sudove. Ali onda je zastala i nagnula tanjire ka njemu. „Sigurni ste da ne želite paradajz? Oni su najbolji deo obroka i uzgajani su u mojoj bašti. Zapravo i zelena salata, ali nije bila ovako sparušena kad sam je ubrala. Zaboravite, ne želite zelenu salatu. Ali paradajz?“

Borčevo lice se malo opustilo. „Nikad ga nisam probao.“
Skarlet je izvila obrvu. „*Nikad?*“

Posle trenutka oklevanja, spustio je čašu, uzeo dve kriške paradajza i gurnuo ih u usta.

Lice mu se zaledilo na pola zalogaja. Kao da je, neusred-
sređenog pogleda, trenutak razmišljao pre nego što je progutao. „Nije ono što sam očekivao“, rekao je, ponovo pogledavši u nju. „Ali nije grozno. Mogu li da naručim još malo?“

Skarlet je bolje uhvatila tanjire zadržavši nož za puter da ne sklizne. „Znate, ja zapravo ne radim...“

„Evo ga!“, rekao je neko pored šanka, nakon čega se uzbuđeni žamor proneo krčmom. Skarlet je pogledala u mrežne ekrane. Na njima se videla bujna bašta, obrasla bambusom i ljiljanima, koja se presijavala posle nedavnog pljuska. Usijano uzbuđenje sa bala sručilo se niz veličanstveno stepenište. Iznad vrata je stajala sigurnosna kamera, okrenuta ka dugim senkama koje su se pružale preko staze. Bilo je predivno. Spokojno.

„Kladim se u deset univa da će jedna devojka upravo ostati bez stopala na tom stepeništu!“, začuo se nečiji uzvik, ispraćen grohotom smeha sa šanka. „Hoće neko da se opkladi sa mnom? Ma hajde, stvarno, kolike su šanse?“

Trenutak kasnije, na ekranu se pojavila kiborg-devojka. Izletela je kroz vrata pa niz stepenice, raspršivši svojom talasastom srebrnom haljinom spokoj koji je vladao u bašti. Skarlet je zadržala dah, znajući šta sledi, ali se ipak trgla kada se devojka spotakla i pala. Skotrljala se niz stepenice, zaustavivši se nezgrapno u njihovom podnožju, opružena preko kamenite staze. Iako nije bilo zvuka, Skarlet je zamišljala devojku kako dahće dok se okreće na leđa zapiljivši se u vrata. Preko stepeništa su pale senke i nad njom se pojavio niz nerazpoznatljivih prilika.

Pošto je desetak puta čula priču, Skarlet je potražila pogledom na stepeništu izgubljeno stopalo, o čiji se metal odbijalo svetlo balske dvorane. Devojičino kiborg-stopalo.

„Kažu da je ova sleva kraljica“, rekla je Emili. Skarlet se trgla, pošto nije čula kad joj je konobarica prišla.

Princ – ne, sada car – polako je sišao niz stepenice i sagao se da podigne stopalo. Devojka je uhvatila rub suknje i navukla ga preko listova, ali nije mogla da sakrije iskidane žice koje su poput pipaka visile iz metalnog patrljka.

Skarlet je znala šta se govorka. Ne samo da je potvrđeno da je devojka Lunarka – ilegalni begunac, opasnost za zemaljsko društvo – već je uspela da ispere mozak i caru Kaju. Neki misle da je tražila moć, drugi da je jurila bogatstvo. Neki su verovali da je pokušala da započne rat kojim se toliko dugo pretilo. Ali, ma kakve bile devojičine namere, Skarlet nije mogla a da je malčice ne sažaljeva. Na kraju krajeva, ona je obična tinejdžerka, čak mlađa od Skarlet, i izgledala je tako bedno dok je ležala u dnu tih stepenica.

„Šta reče ono, da joj prekrate muke?“, rekao je jedan od tipova za šankom.

„Baš tako. U životu nisam video ništa odvratnije“, rekao je Roland uperivši prstom u ekran.

Neko s kraja šanka nagnuo se napred kako bi preko ostalih gostiju mogao da vidi Rolanda. „Nisam siguran da se slažem. Baš je nekako slatka dok se pretvara da je sasvim bespomoćna i nedužna. Možda bi, umesto da je pošalju nazad na Mesec, trebalo da je puste da ostane kod mene?“

Odgovorili su mu grohotnim smehom. Roland je udario dlanom o šank tako da se posuda sa senfom zatresla. „Nema sumnje, ta njena metalna noga bila bi baš ugodan partner u krevetu!“

„Svinjo!“, promrmljala je Skarlet, ali opasku joj je zaglušio grohotan smeh.

„Ne bih imao ništa protiv da je malo ugrijem!“, ubacio je neko drugi i stolovima se zaoriše veseli poklici i smeh.

Skarlet se steglo grlo od besa pa je uz tresak ispustila gomilu tanjira na sto u separeu. Ne obazirući se na zapaljane poglede oko sebe, progurala se kroz gomilu obišavši iza šanka.

Zbunjeni šanker gledao je Skarlet kako razgrće neke flaše sa pićem i penje se na pult koji se pružao duž celog zida. Podigla je ruku, otvorila tablu u zidu ispod police sa flašama konjaka i iščupala kabl za internet vezu. Sva tri ekrana su se ugasila, a vrt u palati i kiborg-devojka iščezoše.

Oko nje su zagrmeli nezadovoljni povici.

Skarlet se okrenula ka njima, slučajno oborivši nogom flašu vina sa šanka. Staklo se smrskalo o pod, ali Skarlet jedva da ga je čula dok je mahala kablom pred razgnevljenom gomilom. „Trebalo bi da svi vi pokažete malo poštovanja! Ta devojka će biti pogubljena!“

„Ta devojka je Lunarka!“, doviknula je neka žena. „I *treba* da bude pogubljena!“

Njena opaska bila je propraćena klimanjem glave a neko je koricom hleba pogodio Skarlet u rame. Stavila je ruke na bokove. „Ima samo šesnaest godina.“

Zagrmeli su povici negodovanja, ljudi su ustali uz uzvike o Lunarima i zlu, i: *Ta devojka je pokušala da ubije vođu Unije!*

„Hej, hej, narode, smirite se! Ostavite Skarlet na miru!“, viknuo je Roland, ohrabren viskijem koji mu se osećao u dahu. Pružio je ruke ka uskomešanoj gomili. „Svi znamo da joj je ludilo u krvi. Prvo je ona stara guska pobešla, a sad Skarlet brani prava Lunara!“

Do Skarletinih ušiju doprli su smeh i podrugivanje, ali ih je zaglušilo tutnjanje njene sopstvene krvi. I ne znajući kako je sišla sa pulta, odjednom je prešla pola šanka, rasturila flaše i čaše sa njega i udarila Rolanda pesnicom u uvo.

Jauknuo je i okrenuo se ka njoj. „Šta...“

„Moja baka nije luda!“ Uхватила ga je za košulju. „To ste rekli detektivu? Kada vas je ispitivao? Rekli ste mu da je luda?“

„Naravno da sam mu rekao da je luda!“, doviknuo joj je, zapahnuvši je zadahom alkohola. Stiskala je tkaninu dok je pesnice nisu zabolele. „A kladim se da nisam jedini. Kako se zatvara u onoj staroj kući, priča sa životinjama i androidima kao da su ljudi, tera narod puškom...“

„*Jednom* i radilo se o putujućem trgovcu!“

„Nimalo me ne čudi što je bakica Benoa pomerila pameću. Rekao bih da se to već neko vreme spremalo.“

Skarlet je snažno odgurnula Rolanda obema rukama. Zateturao se prema Emili, koja je probala da se ispreči između njih. Emili je vrisnula i pala unazad na sto, pokušavajući da izbegne da je Roland zdrobi.

Pošto je povratio ravnotežu, Roland kao da nije znao da li da se osmehne ili da zarezni. „Bolje pazi, Skar, ili ćeš završiti baš kao i matora...“

Nogare stola zastrugaše po keramici, a onda se borčeva ruka našla oko Rolandovog vrata, podigavši ga lako sa poda.

Krčma je utihnula. Borac je nezainteresovano držao Rolanda u vazduhu kao da je obična lutka, ne obazirući se na Rolandovo krkljanje.

Skarlet je zinula, a ivica šanka usekla joj se u stomak.

„Mislim da joj duguješ izvinjenje“, rekao je borac tihim, ravnim glasom.

Roland je prokrkljao nešto. Mlatarao je nogama pokušavajući da nađe tlo.

„Hej, puštaj ga!“, viknuo je neki čovek skočivši sa barske stolice. „Ubićeš ga!“ Uhvatio je borca za zglob, ali kao da je uhvatio gvozdenu šipku, jer ruka se nije ni pomerila. Porumenevši, čovek ga je pustio i zamahnuo da udari, ali čim je to učinio, borac je podigao slobodnu ruku i blokirao udarac.

Skarlet se posrćući unazad udaljila od šanka, primetivši nerazumljiva slova i brojeve istetovirane na borčevoj podlaktici. LSOP962.

Delovalo je da je borac i dalje bio ljut, ali sad mu je na licu zaigrao jedva primetan smešak, kao da se upravo setio pravila igre. Polako je spustio Rolandove noge na zemlju, istovremeno pustivši njega i pesnicu onog drugog čoveka.

Roland se pridržao za barsku stolicu da ne padne. „Šta je tebi?“, procedio je daveći se i trljajući vrat. „Šta si ti, neki ludak što se doselio iz grada?“

„Bio si neučtiv.“

„*Neučtiv?*“, prasnuo je Roland. „Upravo si pokušao da me ubiješ!“

Iz kuhinje je izleteo Džajls, probivši se kroz klatna vrata. „Šta se ovde događa?“

„Ovaj tip pokušava da zapodene tuču“, rekao je neko iz gomile.

„A Skarlet je pokvarila ekrane!“

„Nisam ih pokvarila, kretenu!“, viknula je Skarlet, iako nije bila sigurna ko je to rekao.

Džajls je osmotrio isključene ekrane, Rolanda koji je još trljao vrat, slomljene flaše i čaše po mokrom podu. Prostrelio je pogledom uličnog borca. „Ti“, rekao je uperivši prstom u njega. „Izlazi iz moje krčme.“

Skarlet se zgrčila utroba. „Nije ništa uradio...“

„Ne počinji, Skarlet. Šta si sve danas planirala da uništiš? Je l' ti *pokušavaš* da me nateraš da zatvorim račun?“

Narogušila se a lice joj je buktalo. „Možda ću jednostavno povući porudžbinu, pa da vidimo kako će se tvojim mušterijama dopasti da jedu trulo povrće.“

Džajls je obišao šank i istrkao Skarlet kabl iz ruke. „Zar stvarno misliš da je tvoja farma jedina u Francuskoj? Iskreno, Skar, naručio sam od tebe samo zato što bi mi tvoja baka zagorčala život da nisam!“

Skarlet je skupila usne, suzdržavši se da ljutito ne napomene kako bake više nema i da bi možda *trebalo* da naruči od nekog drugog ako to želi.

Džajls se ponovo okrenuo ka borcu. „Rekao sam, odlazi!“

Ne obraćajući pažnju na njega, borac je pružio ruku Emili, koja je još bila sklupčana uz sto. Lice joj je bilo crveno a suknja natopljena pivom, ali zaljubljeno je gledala u njega dok je puštala da je podigne na noge.

„Hvala“, rekla je, a šapat joj je odjeknuo kroz neprirodnu tišinu.

Borac je konačno uhvatio Džajlsov namršteni pogled. „Idem, ali nisam platio obrok.“ Oklevao je. „Platiću i za slomljeno staklo.“

Skarlet je žmirnula. „Molim?“

„Ne želim tvoj novac!“, uvređeno je viknuo Džajls, što je još više šokiralo Skarlet, koja je stalno slušala Džajlsa kako se žali zbog novca i toga kako mu isporučio cede i poslednju paru. „Želim da napustiš moju krčmu...“

Borčeve svetle oči pogledaše u Skarlet i na trenutak je osetila nekakvu povezanost između njih.

Pogledaj ih, oboje izgnanici. Neželjeni. *Ludi*.

Potisnula je tu misao a puls joj je brujao. Ovaj čovek je slutio na nevolju. Zараđивao je boreći se sa ljudima – a možda je u tome čak i uživao. Nije bila sigurna šta je gore.

Borac se okrenuo, pognuvši glavu gotovo kao da se pravda i krenuo ka izlazu. Skarlet nije mogla a da ne pomisli da uprkos svoj brutalnosti, ne izgleda opasnije od prekorenog psa.

Treće

POGLAVLJE

SKARLET JE SKINULA GAJBICU KROMPIRA SA NAJNIŽE POLICE,

spustivši je uz tresak na pod, a onda je dodala gajbicu paradajza odozgo. Pored njega je stavila crni luk i repu. Morala je još dvaput da se vraća do broda, što ju je najviše nerviralo i ljutilo. Toliko o dostojanstvenom izlasku.

Zgrabila je ručke donje gajbice i podigla ih.

„Šta *sad* radiš?“, rekao je Džajls sa vrata, sa peškirom prebačenim preko ramena.

„Nosim ovo nazad.“

Džajls je uzdahnuo i naslonio se na zid. „Skar... nisam mislio ono što sam rekao unutra.“

„Ne verujem ti.“

„Slušaj, drage ste mi i tvoja baka i ti. Jeste, ona previše naplaćuje, a ti umeš da budeš pravi davež i obe ste ponekad pomalo lude...“ Podigao je obe ruke braneći se, videvši da se Skarlet narogušila. „Hej, *ti* si ta koja se popela na šank i počela da držiš govore, zato nemoj da kažeš da to nije istina.“

Nabrala je nos.

„Ali, sve u svemu, tvoja baka vodi dobru farmu, a ti i dalje iz godine u godinu uzgajaš najbolji paradajz u Francuskoj. Ne želim da otkažem svoj račun.“

Skarlet je iskrenula gajbicu tako da su se crvene lopte skotrljale i bubnule jedna o drugu.

„Vrati ih nazad, Skar. Već sam potpisao isplatu za isporuku.“

Otišao je pre nego što je Skarlet mogla ponovo da se razbesni.

Oduvavši crvenu kovrdžu sa lica, Skarlet je spustila gajbice i gurnula nogom krompir nazad na njegovo mesto ispod policca. Čula je kuvare kako se kikoću zbog drame koja se odigrala u trpezariji. Priča je već dobila prizvuk legende, sudeći po tome kako ju je osoblje pričalo. Po rečima kuvara, ulični borac je razbio flašu Rolandu o glavu, onesvestivši ga i pritom slomivši stolicu. Smaknuo bi i Džajlsa da ga Emili nije umirila svojim lepim osmehom.

Ne potrudivši se da ih ispravi, Skarlet je otrla dlanove o farmerke i vratila se u kuhinju. Između nje i osoblja u krčmi osećala se nekakva hladnoća dok je išla ka skeneru pored vrata pozadi – od Džajlsa nije bilo ni traga, a iz trpezarije je dopirao Emilin kikut. Skarlet se nadala da je samo umislila da su svi oborili poglede. Pitala se koliko će se brzo glasine proširiti gradom. *Skarlet Benoa je branila kiborga! Lunarku! Očigledno je skrenula pameću, baš kao njena... baš kao...*

Prešla je ručnim zglobovom ispod prastarog skenera. Po navici je proverila porudžbinu koja se pojavila na ekranu, da se uveri da joj Džajls nije zakinuo kao što je često pokušavao da uradi i primetila je da joj je zapravo skinuo tri univa za zgnječeni paradajz. 687 U UPLAĆENO NA RAČUN DOBAVLJAČA: FARME I VRTOVI BENOA.

Izašla je kroz zadnja vrata ne pozdravivši se ni sa kim.

Iako je posle sunčanog popodneva još bilo toplo, senovita uličica bila je osveženje u poređenju sa sparnom kuhinjom

i Skarlet se malo rashladila dok je razmeštala gajbice u zadnjem delu broda. Kasnila je. Stići će kući tek kasno uveče. Moraće da ustane ranije da bi otišla u stanicu tuluske policije, inače će izgubiti još jedan dan u kome niko ništa neće raditi da nađe njenu baku.

Dve nedelje. *Cele dve nedelje* tokom kojih je baka negde tamo, sama. Bespomoćna. Zaboravljena. Možda... možda čak mrtva. Možda oteta i ubijena, ostavljena negde u nekom mračnom, mokrom jarku. A zašto? *Zaštozaštozašto?*

Pogled joj se zamaglio od gnevnih suza, ali ih je treptanjem odagnala. Zalupivši okno, obišla je s prednje strane broda i zaledila se.

Tamo je stajao borac, naslonjen na kamenu zgradu. I gledao je.

Iznenadena, pustila je vrelu suzu. Obrisala ju je pre nego što je stigla da joj se skotrlja niz pola obraza. Uzvratila mu je pogled, razmatrajući koliko mu je stav preteći. Stajao je desetak koraka od prednjeg dela njenog broda, a izraz na licu bio mu je pre kolebljiv nego opasan ali, s druge strane, nije delovao opasno ni kada je umalo zadavio Rolanda.

„Hteo sam da se uverim da si dobro“, rekao je, a glas mu se gotovo izgubio u graji koja je dopirala iz krčme.

Raširila je prste držeći se za zadnji deo broda, besna zbog toga kako joj nervi bruje, kao da ne mogu da odluče da li treba da ga se plaši ili da bude polaskana.

„Bolje sam od Rolanda“, rekla je. „Na vratu je već počela da mu izlazi modrica kad sam odlazila.“

Pogledao je u kuhinjska vrata. „Zaslužio je i gore.“

Nasmejala bi se, ali nije imala snage pošto je obuzdavala sav gnev koji se tog popodneva u njoj skupio. „Volela bih da se uopšte nisi mešao. Držala sam situaciju pod kontrolom.“

„Očigledno.“ Začkiljio je u nju kao da pokušava da reši neku zagonetku. „Ali plašio sam se da ćeš potegnuti pištolj

na njega, a takva scena ti ne bi baš mnogo pomogla. Mislim, da dokažeš da nisi luda.“

Naježila se po vratu. Skarlet se instinktivno mašila iza leđa, gde joj je mali pištolj stajao uz telo. Baka joj ga je dala za jedanaesti rođendan uz paranoično upozorenje: *Nikad ne znaš kada će neki neznanac hteti da te odvede negde gde ne želiš da ideš*. Naučila je Skarlet kako da ga koristi i ova više nikada nije izlazila iz kuće bez njega, ma koliko to besmisleno i nepotrebno delovalo.

Sedam godina kasnije, bila je gotovo sigurna da niko nije primetio pištolj sakriven ispod njene svakodnevne crvene dukserice sa kapuljačom. Do sada.

„Kako si znao?“

Slegao je ramenima, ili bi to bilo sleganje ramenima da pokret nije bio tako krut i grčevit. „Video sam dršku kad si se popela na šank.“

Skarlet je zadigla duksericu taman toliko da izvuče pištolj iz pojasa. Pokušala je da udahne da se smiri, ali vazduh je bio pun uličnog smrada na crni luk i smeće.

„Hvala na brizi, ali dobro sam. Moram da idem – kasnim sa isporukom... kasnim sa *svim*.“ Kročila je ka pilotskim vratima.

„Imaš li još paradajza?“

Zastala je.

Borac se smeteno povukao dublje u tminu. „Još sam malčice gladan“, promrmljao je.

Skarlet se učinilo da oseća miris paradajza na zidu iza sebe.

„Mogu da platim“, brzo je dodao.

Odmahnula je glavom. „Ne, u redu je. Imam više nego dovoljno.“ Ustuknula je, ne skidajući pogled sa njega i ponovo otvorila okno. Dohvatila je jedan paradajz i svežanj iskrivljenih šargarepa. „Evo, i one su dobre sirove“, rekla je dobacivši mu ih.